

GLABBEKE, Adolf (eigenlijk Gustave, A.) M.E. van (Oostende 9 augustus 1904 – Zanzibar 5 juli 1959).

Studeerde rechten aan de Université libre de Bruxelles, met als specialisatie het maritiem recht. Van Glabbeke kon daarna met een beurs in de Verenigde Staten verder studeren. Zijn belangstelling strekte zich uit tot het sovjetrecht en het Amerikaans publiek recht.

Van Glabbeke was volksvertegenwoordiger voor de **liberale partij** in het arrondissement Veurne-Diksmuide-Oostende van 1933 tot 1959 en ook bedrijvig in de gemeentepolitiek van Oostende (schepen vanaf 1953 en burgemeester van 1953 tot 1958). Hij werd na de bevrijding onmiddellijk opnieuw politiek actief. Opvallend was zijn radicalisme, niet alleen tegenover de **collaboratie** maar ook tegenover diegenen die zich tijdens de bezetting in enige vorm van accommodatie hadden zoeken te schikken. Niettemin protesteerde hij in het parlement tegen de nog veel hardere houding van de communisten. Hij kloeg de mishandelingen in de interneringsoorden voor gewezen collaborateurs aan en stelde dat vele onschuldigen werden vastgehouden in menonwaardige omstandigheden. In de regering-Achille van Acker I en II was hij respectievelijk minister van binnenlandse zaken (februari-juni 1945) en minister van justitie (augustus 1945-februari 1946). Hij speelde bijgevolg een belangrijke rol in het bestraffings- en epuratiebeleid in de administratie (**repressie**). Zo liet hij bij de uiteindelijke Duitse overgave op 8 mei 1945, onder druk van de golf van onlusten, tal van recent vrijgelaten verdachten opnieuw interneren. Als minister van justitie zette hij, in april 1946 de interneringen stop. Zijn beleid aangaande de bestraffing van de economische collaboratie werd als te slap bestempeld en leidde tot het aftreden van de regering-Van Acker II.

Van Glabbeke had een felle antihouding tegenover Leopold III, de gewezen collaborateurs en de **Christelijke Volkspartij**. Zo betoonde hij ook weinig achting voor de ministers van de regering van 1940 die in zijn ogen hadden gefaald omdat ze na de Franse overgave overwogen hadden naar het bezette land terug te keren en zich dus te schikken in een Duitse zege. Van Glabbeke werd ervan verdacht de daders van de dynamitering van de **IJzer-toren** bescherming te hebben verleend vanuit zijn positie als minister.

Van Glabbeke had geen voeling met de V.B. Zijn

hele politieke carrière bracht hij door in een periode toen de liberale partij vrijwel geen Vlaamsgezinden meer telde en zich op radicale wijze keerde tegen het Vlaams-nationalisme. Hij werd nog eens minister van volksgezondheid in de periode augustus 1949 – juni 1950.

LITERATUUR: L. Huyse en S. Dhondt, *Onverwerkt verleden. Collaboratie en repressie in België 1942-1952*, 1991; – W. Pauwels, *De verdachten van september '44. Illegale interneringen tijdens de repressie*, 1991; – J. Velaers en H. Van Goethem, *Leopold III. De Koning, het Land, de Oorlog*, 1994; – D. Luyten, *Burgers boven alle verdenking? Vervolgving van de economische collaboratie in België na de Tweede Wereldoorlog*, 1996.

LUC VANDEWEYER